

Η
ΕΠΟΧΗ
ΤΟΥ
ΚΑΚΟΥ
Deepti
Karpur

Μετάφραση
Αγορίτσα Μιακοδήμου

ΜΕΤΕΙΧΜΙΟ

ENA

ΝΕΟ ΔΕΛΧΙ, 2004

Πέντε άτομα που ζούσαν στο πεζοδρόμιο κείτονται νεκροί στην Εσωτερική Περιφερειακή Οδό του Δελχί.

Μοιάζει με αρχή ενός αρρωστημένου ανέκδοτου.

Αν είν' ανέκδοτο, κανένας δεν το 'πε σ' αυτούς.

Πεθαίνουν εκεί που κοιμούνται.

Σχεδόν.

Τα σώματά τους σύρθηκαν δέκα μέτρα από την ανεξέλεγκτη Μερσεντές που καβάλησε το πεζοδρόμιο και τους έκανε κομμάτια.

Είναι Φεβρουάριος. Τρεις τη νύχτα. Έξι βαθμοί θερμοκρασία.

Δεκαπέντε εκατομμύρια ψυχές είναι βυθισμένες στον ύπνο.

Μια χλωμή κίτρινη ομίχλη σκεπάζει τους δρόμους.

Και μία από τους νεκρούς, η Ραγκίνι, ήταν δεκαοχτώ χρονών. Και τη δεδομένη στιγμή πέντε μηνών έγκυος. Ο άντρας της, ο Ρατζές, είκοσι τριών χρονών, κοιμόταν δίπλα της. Πεσμένοι κι οι δυο τους ανάσκελα, τυλιγμένοι μ' ένα χοντρό σάλι στο κεφάλι και τα πόδια, μοιάζοντας έτσι κι αλλιώς με πτώματα εκτός από κάποια προδοτικά σημάδια, το σακίδιο κάτω απ' το κεφάλι, τα σανδάλια τακτοποιημένα προσεκτικά πλάι στα χέρια.

Ένα σκληρό παιχνίδι της μοίρας: αυτό το ζευγάρι έφτασε στο Δελχί μόλις χτες. Βρήκε καταφύγιο κοντά στον Κρίσνα, τον Ιγιάαντ, και τον Τσόττου, τρεις μετανάστες εργάτες από την ίδια περιοχή

στο Ούταρ Πραντές. Κάθε μέρα αυτοί οι άντρες ξυπνούσαν πριν από το ξημέρωμα για να πάνε περπατώντας στο παζάρι των εργατών στο Κόμπανι Μπαγκ, προσπαθώντας να βγάλουν ό,τι μεροκάματο μπορούσαν να βρουν –μάγειρας σε ντάμπα,* σερβιτόρος σε γάμο, εργάτης οικοδομής– ώστε να στείλουν λεφτά πίσω στα χωριά τους, πληρώνοντας για τον γάμο μιας αδελφής, το σχολείο ενός αδελφού, τα καθημερινά φάρμακα ενός πατέρα. Ζώντας μέρα με τη μέρα, ώρα με την ώρα, οι εργαζόμενοι φτωχοί, παλεύουν να επιβιώσουν. Γυρίζοντας να κοιμηθούν σ' αυτό το γυμνό σημείο μόλις πέσει το σκοτάδι, κοντά στην Περιφερειακή Οδό, κοντά στο Νίγκαμποντ Γκατ. Κοντά στην κατεδαφισμένη παραγκούπολη του Γιάμουνα Πούστα που υπήρξε το σπίτι τους.

Όμως οι εφημερίδες δεν ασχολούνται μ' αυτούς τους τρεις άντρες. Τα ονόματά τους εξαφανίζονται μαζί με τ' αστέρια την αυγή.

Ένα αστυνομικό βαν με τέσσερις αστυνομικούς καταφθάνει στον τόπο της σύγκρουσης. Βγαίνοντας αντικρίζουν τα πτώματα και το πλήθος που έχει μαζευτεί τώρα γύρω από το αυτοκίνητο και θρηνεί θυμωμένο. Κάποιος είν' ακόμα μέσα! Ένας νεαρός άντρας, κάθετα στητός, με τα χέρια γύρω απ' το τιμόνι και τα μάτια κλεισμένα σφιχτά. Είναι νεκρός; Πέθανε σ' αυτή τη θέση; Οι αστυνομικοί σπρώχνουν τον όχλο στην άκρη και κοιτάνε μέσα. «Κοιμάται;» ρωτάει ένας αστυνομικός τους συναδέλφους του. Αυτά τα λόγια κάνουν τον οδηγό να στρίψει το κεφάλι του και να ανοίξει, σαν τέρας, τα μάτια. Ο αστυνομικός τον κοιτάζει κατάματα και σχεδόν αναπηδά τρομαγμένος. Υπάρχει κάτι γκροτέσκο στο απαλό, όμορφο πρόσωπο του οδηγού. Τα μάτια του είναι λάγνα κι άγρια,

* Εστιατόριο στην άκρη του δρόμου.

αλλά πέρα απ' αυτό δεν υπάρχει η παραμικρή σύσπαση ταραχής. Οι αστυνομικοί ανοίγουν την πόρτα, κουνάνε απειλητικά τα κλομπ τους, τον διατάζουν να βγει έξω. Στα πόδια του υπάρχει ένα άδειο μπουκάλι Μπλακ Λέιμπελ. Είναι ένας λεπτός γυμνασμένος άντρας, φοράει γκριζο κουστούμι από καμπαρντίνα, η χωρίστρα του είναι τέλεια, τα μαλλιά του περασμένα άψογα με λάδι. Κάτω απ' τη μυρωδιά του ουίσκι διακρίνεται ένα άλλο άρωμα: Ντάβιντοφ Κουλ Γουότερ. Όχι πως το αναγνωρίζουν οι αστυνομικοί.

Αυτό που ξέρουν είναι: ο άντρας δεν είναι πλούσιος, καθόλου πλούσιος, είναι ένας «δήθεν», ένας άντρας σε απομίμηση πλούσιου: είναι υπηρέτης. Τα ρούχα, η περιποιημένη εμφάνιση, το αυτοκίνητο, δεν μπορούν να κρύψουν τη θεμελιώδη φτώχεια της καταγωγής του, η μυρωδιά της είναι πιο δυνατή από κάθε ποτό ή άρωμα.

Ναι, είναι ένας υπηρέτης, ένας σοφέρ, ένας οδηγός, ένα «παιδί».

Μια καλοταϊσμένη κι εξημερωμένη εκδοχή αυτών που κείτονται νεκροί στον δρόμο.

Κι αυτή δεν είναι η δική του Μερσεντές.

Πράγμα που σημαίνει ότι μπορούν να τον χτυπήσουν.

Πνίγεται στα αναφιλητά καθώς οι αστυνομικοί τον τραβάνε έξω. Διπλώνεται στα δύο, κάνει εμετό πάνω στα παντοφλέ του. Ένας αστυνομικός τον χτυπάει με το κλομπ του, τον στήνει όρθιο. Ένας άλλος ψαχουλεύει το σώμα του, βρίσκει το πορτοφόλι του, βρίσκει μια άδεια θήκη όπλου περασμένη στον ώμο του, βρίσκει ένα κουτάκι σπίρτα ενός ξενοδοχείου που λέγεται Πάλας Γκράντε, βρίσκει ένα κλιπ χαρτονομισμάτων με είκοσι χιλιάδες ρουπίες.*

Τίνος είναι το αυτοκίνητο;

* Ένα ευρώ αντιστοιχεί σε 88,938 ρουπίες Ινδίας. (Σ. τ. Ε.)

Πού τα βρήκες τα λεφτά;
 Από ποιον το έκλεψες;
 Το πήρες για να κάνεις βόλτα;
 Σε ποιον ανήκει το αλκοόλ;
 Πού είναι το όπλο, κάθαρμα;
 Ρε καθοίκι, για ποιον δουλεύεις;

Στο πορτοφόλι του έχει εκλογική ταυτότητα, δίπλωμα οδήγησης, τριακόσιες ρουπίες. Τα χαρτιά του λένε ότι είναι ο Ατζέι. Το όνομα του πατέρα του είναι Χάρι. Γεννήθηκε την 1η Ιανουαρίου 1982.

Και η Μερσεντές; Είναι δηλωμένη σε κάποιον Γκόταμ Ράτορ.

Οι μπάτσοι συσκέπτονται: το όνομα ακούγεται γνωστό. Και η διεύθυνση –Ορανγκζεμπ– μιλάει από μόνη της. Μόνο οι πλούσιοι και οι ισχυροί ζουν εκεί.

«Ρε τσούτιγια, βλάκα!» γαβγίζει ο αστυνομικός, δείχνοντας τα χαρτιά του αυτοκινήτου. «Αυτός είναι τ' αφεντικό σου;»

Όμως αυτός ο νεαρός που ονομάζεται Ατζέι είναι πολύ μεθυσμένος για να μιλήσει.

«Του πήρες τ' αυτοκίνητο, κάθαρμα;»

Ένας αστυνομικός προχωράει στο πλάι και κοιτάζει τους νεκρούς στο έδαφος. Τα μάτια της κοπέλας είναι ανοιχτά, η επιδερμίδα της έχει κίολας μπλαβίσει απ' το κρύο. Αιμορραγεί ανάμεσα στα πόδια της, στο σημείο που είχε υπάρξει ζωή.

Στο αστυνομικό τμήμα γδύνουν τον Ατζέι και τον αφήνουν γυμνό σ' ένα δωμάτιο κρύο και χωρίς παράθυρα. Είναι τόσο μεθυσμένος που λιποθυμεί. Όταν γυρίζουν οι αστυνομικοί του ρίχνουν παγωμένο νερό και συνέρχεται με μια κραυγή. Ανακάθεται, κι εκείνοι του πιέζουν τους ώμους στον τοίχο και του ανοίγουν τα πόδια διάπλατα. Μια γυναίκα αστυνομικός πατάει πάνω στους μηρούς

του μέχρι που του κόβεται η κυκλοφορία του αίματός του, ουρλιάζει από τον πόνο και λιποθυμεί ξανά.

Μέχρι την επόμενη μέρα, η υπόθεση έχει προκαλέσει το ενδιαφέρον. Τα ΜΜΕ εκφράζουν αποτροπιασμό. Στην αρχή για την έγκυο κοπέλα. Τα τηλεοπτικά κανάλια την πενθούν. Όμως δεν ήταν ούτε φωτογενής ούτε πολλά υποσχόμενη. Έτσι ο προβολέας στρέφεται στον δολοφόνο. Μια πηγή επιβεβαιώνει ότι το αυτοκίνητο είναι μια Μερσεντές καταχωρισμένη στον Γκόταμ Ράτορ, κι αυτό αποτελεί είδηση – είναι αστέρας της υψηλής κοινωνίας του Δελχί, παίκτης του πόλο, γνωστός για τα ευφυολογήματά του και πρίγκιπας, αληθινός αριστοκράτης, ο μοναχογιός ενός μέλους του Κοινοβουλίου, του Μαχαράτζα Σινγκ Ράτορ. Μήπως ήταν ο Γκόταμ Ράτορ που οδηγούσε; Αυτό το ερώτημα βρίσκεται στα χείλη όλων. Μα όχι, όχι, το άλλοθί του είναι ακλόνητο. Χθες το βράδυ ήταν μακριά από το Δελχί για διακοπές. Βρισκόταν σ' ένα παλάτι-ξενοδοχείο κοντά στην Τζάιπούρ. Ο παρών τόπος διαμονής του είναι άγνωστος, ωστόσο εξέδωσε μια ανακοίνωση εκφράζοντας τον αποτροπιασμό του και τα συλλυπητήριά του για τους νεκρούς και τους συγγενείς τους. Ο οδηγός, αποκαλύπτει η ανακοίνωσή του, μόλις πρόσφατα είχε ξεκινήσει να δουλεύει στην υπηρεσία του. Προφανώς είχε πάρει τη Μερσεντές χωρίς την άδεια του Γκόταμ. Πήρε ένα μπουκάλι ούισκι και τη Μερσεντές και ξεκίνησε να κάνει μια παράνομη βόλτα.

Η δήλωση της αστυνομίας επιβεβαιώνει: Ο Ατζέι, υπάλληλος του Γκόταμ Ράτορ, έκλεψε ένα μπουκάλι ούισκι από την οικία των Ράτορ κατά τη διάρκεια της απουσίας του εργοδότη του, πήρε τη Μερσεντές για να κάνει μια βόλτα και έχασε τον έλεγχο του οχήματος.

Η ιστορία γίνεται γεγονός.

Καταγράφεται στα αρχεία.

Στοιχειοθετείται η πρώτη έκθεση έρευνας.

Ο Ατζέι, γιος του Χάρι, κατηγορείται σύμφωνα με την Παράγραφο 304Α του Ινδικού Ποινικού Κώδικα. Θάνατος, εξ αμελείας. Μέγιστη ποινή: δύο χρόνια.

Τον στέλνουν στο συνωστισμένο δικαστήριο και παρουσιάζεται ενώπιον του περιφερειακού δικαστή· μέσα σε δύο λεπτά ο δικαστής τον θέτει υπό προσωρινή κράτηση χωρίς δικαίωμα εγγύησης. Ένα λεωφορείο τον μεταφέρει μαζί με άλλους φυλακισμένους στις Φυλακές Τιχάρ. Μπαίνουν στη σειρά για διεκπεραίωση. Κάθονται κατηφείς σε ξύλινους πάγκους στην αίθουσα υποδοχής, περικυκλωμένοι από ταμπέλες με κανονισμούς καρφωμένες στους υγρούς, ξεφτισμένους τοίχους. Όταν έρχεται η σειρά του, τον οδηγούν σ' ένα στενάχωρο γραφείο που τον περιμένουν ένας υπάλληλος κι ένας γιατρός της φυλακής, με γραφομηχανή και στηθοσκόπιο. Τα υπάρχοντά του απλώνονται γι' άλλη μια φορά σε κοινή θέα: πορτοφόλι, κλιπ χαρτονομισμάτων με είκοσι χιλιάδες ρουπίες, το κουτί των σπέρτων με το έμβλημα του Πάλας Γκράντε, η άδεια θήκη του όπλου. Μετράνε τα λεφτά.

Ο υπάλληλος πιάνει το μολύβι κι αρχίζει να συμπληρώνει το έντυπο.

«Όνομα;»

Ο κρατούμενος τους κοιτάζει με άδειο βλέμμα.

«Όνομα;»

«Ατζέι» ψιθυρίζει.

«Όνομα πατρός;»

«Χάρι».

«Ηλικία;»

«Είκοσι δύο».

«Επάγγελμα;»

«Οδηγός».

«Ποιος είναι ο εργοδότης σου;»

Ο υπάλληλος τον κοιτάζει πάνω από τα γυαλιά του.

«Πώς ονομάζεται ο εργοδότης σου;»

«Γκόταμ Ράτορ».

Του κρατάνε δέκα χιλιάδες ρουπίες από τα λεφτά του, τις υπόλοιπες του τις επιστρέφουν.

«Βάλ' τες στην κάλτσα σου» λέει ο υπάλληλος.

Η καταχώρισή του ολοκληρώνεται και τον στέλνουν στο Κελί Νο 1. Μέσα από την αυλή τον οδηγούν στις φυλακές, διασχίζουν σκοτεινούς διαδρόμους και φτάνουν σ' ένα φαρδύ κελί όπου ζουν στριμωγμένοι άλλοι εννιά κρατούμενοι. Ρούχα κρέμονται στα κάγκελα θυμίζοντας υπαίθριο πάγκο της αγοράς και το δάπεδο είναι καλυμμένο με ξεχαρβαλωμένα στρώματα, κουβέρτες, κουβάδες, μπόγους και σακιά. Στη γωνία υπάρχει μια μικρή τούρκικη τουαλέτα. Παρόλο που δεν υπάρχει ελεύθερος χώρος, ο δεσμοφύλακας διατάζει να αδειάσουν γι' αυτόν μια στενή θέση στο κρύο πάτωμα δίπλα στην τουαλέτα. Αλλά δεν υπάρχει διαθέσιμο στρώμα. Ο Ατζέι απλώνει στο πέτρινο πάτωμα την κουβέρτα που του έδωσαν. Κάθεται με την πλάτη ακουμπισμένη στον τοίχο, κοιτάζοντας ευθεία μπροστά με άδειο βλέμμα. Μερικοί από τους συγκατατούμενους του πλησιάζουν και του λένε το όνομά τους, αλλά εκείνος δεν λέει τίποτα, δεν αντιδράει καθόλου. Κουλουριάζεται γύρω από τον εαυτό του και κοιμάται.

Όταν ξυπνάει, βλέπει έναν άντρα να στέκεται από πάνω του. Ηλικιωμένος, με λειψά δόντια και βλέμμα μανιακού. Πάνω από εξή-

ντα χρόνια στη γη, του λέει. Πάνω από εξήντα χρόνια. Είναι οδηγός ρίσσο από την Μπιχάρ, ή τουλάχιστον ήταν όταν βρισκόταν έξω. Περιμένει έξι χρόνια να δικαστεί. Είναι αθώος. Είναι ένα από τα πρώτα πράγματα που λέει. «Είμ' αθώος. Λένε ότι είμ' έμπορος ναρκωτικών. Είμ' αθώος. Με πιάσανε στο λάθος μέρος. Ήταν ένας έμπορος στο ρίσσο μου, μα το 'βαλε στα πόδια κι οι αστυνομικοί πιάσαν εμένα». Συνεχίζει ρωτώντας τον Ατζέι για τι κατηγορείται, πόσα λεφτά έχει κρυμμένα πάνω του. Ο Ατζέι τον αγνοεί, γυρίζει από την άλλη πλευρά. «Όπως θες» λέει κεφάτα ο γέρος «αλλά πρέπει να ξέρεις ότι εγώ μπορώ να φροντίσω διάφορα εδώ μέσα. Για εκατό ρουπίες σου φέρνω κι άλλη κουβέρτα, για εκατό ρουπίες σου βρίσκω καλύτερο φαΐ». «Ασ' τον ήσυχο» βρυχιέται ένας άλλος κρατούμενος, ένας παχουλός, σκουρόχρωμος νεαρός από το Άλιγκαρ, που καθαρίζει τα δόντια του μ' ένα ξυλάκι νιμ. «Δεν ξέρεις ποιος είναι, είν' ο Δολοφόνος με τη Μερσεντές». Ο γέρος ξεμακραίνει σέρνοντας τα πόδια του. «Είμαι ο Άρβιντ» λέει ο χοντρός νεαρός. «Λένε ότι σκότωσα τη γυναίκα μου. Είμ' αθώος».

Έξω στην αυλή, την ώρα του διαλείμματος. Εκατοντάδες κρατούμενοι ξεχύνονται από τα κελιά τους για να προαυλιστούν. Άντρες τον αναμετρούν με το βλέμμα. Αποτελεί ένα είδος διασημότητας. Όλοι έχουν ακούσει για τον Δολοφόνο με τη Μερσεντές. Θέλουν να τον δουν από κοντά, να κρίνουν οι ίδιοι αν είναι αθώος ή ένοχος, να δουν πόσο σκληρός είναι, να αποφασίσουν πού θα μπορούσε να ανήκει. Δεν τους παίρνει πάνω από ένα λεπτό για να καταλάβουν ότι είναι ένας από τους αθώους, το εξιλαστήριο θύμα για κάποιο πλούσιο αφεντικό. Άντρες προσπαθούν να του εκμαιεύσουν την αλήθεια. Τι του υποσχέθηκαν για να δεχτεί; Κάτι καλό; Λεφτά, όταν θα βγει από τη φυλακή; Ή να στείλουν τους γιους

και τις κόρες του στο σχολείο; Ή μήπως ήταν το αντίθετο; Μήπως είχαν απειλήσει την οικογένειά του; Μήπως απειλούσαν τη ζωή του; Ή ήταν απλώς πιστός;

Οι αντιπρόσωποι από τις συμμορίες που διοικούν τη φυλακή τον πλησιάζουν στην αυλή, στην τραπεζαρία, στους διαδρόμους, επιζητούν την υποστήριξή του, του παρουσιάζουν την ανταμοιβή τους. Η συμμορία Τσαβανί, η συμμορία Σισόντια, η συμμορία Μπίντι, η συμμορία Χάντι, η συμμορία Άτε. Η φοβερή συμμορία Μπαβάνια. Η συμμορία Ατσάρια, οι Γκούπτα. Επειδή είναι αθώος, επειδή είναι ασυνήθιστος στην εγκληματική ζωή, θα χρειαστεί βοήθεια. Πολύ σύντομα θα αποτελέσει στόχο εκβιασμού αν δεν διαλέξει κάποια συμμορία· χωρίς την υποστήριξη μιας συμμορίας, κάποιος άντρας σύντομα θα τον βιάσει. Κάποιος δεσμοφύλακας θα τον μεταφέρει σ' ένα κελί που θα είναι μόνος μ' έναν άλλον κρατούμενο, θα γίνει το παιχνίδι του, κανένας δεν θα αποκριθεί στις κραυγές του. Και θα του πάρουν ό,τι λεφτά έχει. Του το λένε αυτό σαν μια φιλική και σοφή συμβουλή, σαν να μην αποτελούν οι ίδιοι την απειλή. Τον πιέζουν απ' όλες τις μεριές. Τι λεφτά έχεις πάνω σου; Μπες στη συμμορία μας. Μπες στη συμμορία μας και θα είσαι ασφαλής. Θα έχεις κινητό, πορνό, κοτόπουλο. Θα γλιτώσεις το «πάρτι των καινούριων» που πλησιάζει. Μπες στη συμμορία μας και θα μπορείς να γαμάς, θα μπορείς να βιάζεσαι. Η συμμορία μας είναι η πιο ισχυρή. Πρέπει να έρθεις μαζί μας προτού να είναι πολύ αργά. Αγνοεί όλες τις προτάσεις. Όταν γυρίζει στο κελί, η κουβέρτα του έχει εξαφανιστεί.

Άλλωστε προτιμάει να 'ναι μόνος με τον πόνο του. Η φρίκη των νεκρών τον ακολουθεί και μες στη φυλακή, τους πενθεί με κάθε ανάσα που παίρνει. Αρνείται όλες τις συμμορίες, αποφεύγει τους

αγγελιοφόρους και τις προτάσεις τους. Έτσι τη δεύτερη μέρα, έξω από το φαρμακείο, που είναι μόνος, αφού τον κάλεσαν να επισκεφτεί τον γιατρό, τον πλησιάζουν τρεις άντρες από άλλο κελί. Βγάζουν έξω τη γλώσσα τους και πιάνουν τα ξυραφάκια που κρύβουν στο στόμα τους, ορμάνε καταπάνω του, του σκίζουν το πρόσωπο και το στήθος, και τα μπράτσα που τα σηκώνει για να προστατεύσει τον εαυτό του. Δέχεται τις ξυραφιές ως εξιλέωση, χωρίς να εκφράσει τον παραμικρό πόνο. Κι ύστερα εξαντλείται επιτέλους η υπομονή του, σπάει σαν φράγμα. Με την κοφή πλευρά της παλάμης του τσακίζει τη μύτη του πρώτου άντρα, πιάνει τον δεύτερο από τον αγκώνα και τον σπάει στην άρθρωση. Τον τρίτο τον πετάει στο πάτωμα. Αρπάζει ένα από τα ξυραφάκια τους και, πιέζοντας με τη λαβή του το σαγόνι του φυλακισμένου για να ανοίξει, του το χώνει στη γλώσσα και την κόβει στη μέση.

Τον βρίσκουν όρθιο από πάνω τους, γεμάτο αίματα, οι φυλακισμένοι ουρλιάζουν από πόνο και τον μεταφέρουν στην απομόνωση μ' εκείνον να δείχνει αποσβολωμένος. Τον χτυπάνε, του λένε ότι θα μείνει εκεί μέσα για πολύ καιρό. Μόλις κλείνει η πόρτα, τρελαίνονται, ουρλιάζει και χτυπάει και κλοτσάει τους τοίχους. Φωνάζει χωρίς λόγια. Δέξεις ακατανόητες. Δεν μπορεί να ελέγξει τον κόσμο του.

Φαντάζεται το τέλος. Όλα όσα είναι κι όλα όσα έχει κάνει. Αλλά όχι. Το επόμενο πρωί, η πόρτα ανοίγει και μπαίνουν καινούριοι φρουροί. Του λένε να τους ακολουθήσει. Πρώτα θα κάνει ντους. Τρέμει, γυμνός κι απροστάτευτος. Όταν τον πλησιάζουν, σφίγγει τις γροθιές του, ακουμπάει την πλάτη στον τοίχο, έτοιμος για μάχη. Γελάνε και του πετάνε ρούχα καθαρά.

Τον πήγαν στο γραφείο του διευθυντή. Μια ευχάριστη ποικιλία: φρεσκοκομμένα φρούτα, πίτες παράτα, δροσιστικό λάσι. Ένα παραδεισίο όραμα. Ο διευθυντής του λέει να καθίσει. «Κάνε ένα τσιγάρο. Πάρε ό,τι θες. Έγινε κάποιο λάθος. Δεν μ' ενημέρωσαν» λέει. «Αν είχα ενημερωθεί, δεν θα είχε συμβεί όλο αυτό. Αλήθεια, κανένας δεν ήξερε, ούτε καν οι φίλοι σου. Μα θ' αλλάξουν τα πράγματα. Θα σε πάνε στους φίλους σου τώρα. Θα 'σαι ελεύθερος, μέσα σε λογικά πλαίσια. Κι αυτό το ατυχές περιστατικό μ' εκείνους τους άντρες θα το ξεχάσουμε. Μπορούμε να τους τιμωρήσουμε. Αν και τους τιμώρησες ο ίδιος, έτσι δεν είναι; Φοβερός. Α, κι αυτά τα λεφτά, είναι δικά σου. Θα 'πρεπε να 'χες πει κι εσύ κάτι. Θα 'πρεπε να το 'χες ξεκαθαρίσει. Θα 'πρεπε να μας έχεις ενημερώσει. Γιατί δεν μας ενημέρωσες;»

Ο Ατζέι κοιτάζει το φαγητό, το πακέτο με τα τσιγάρα.

«Για ποιο πράγμα;»

Ο διευθυντής χαμογελάει.

«Ότι είσ' άνθρωπος του Ουαντία».

ΜΑΧΑΡΑΤΖΓΚΑΝΤΖ,
ΑΝΑΤΟΛΙΚΟ ΟΥΤΑΡ ΠΡΑΝΤΕΣ, 1991

ΑΤΖΕΪ

(Δεκατρία χρόνια νωρίτερα)

1

Αυτό που πρέπει να θυμάστε είναι ότι ο Ατζέι ήταν απλώς ένα αγόρι. Οχτώ χρονών και υποσιτισμένο. Ήξερε ελάχιστα γράμματα. Τα μάτια του παρατηρούσαν τα πάντα.

Η οικογένειά του ήταν φτωχή. Τσακισμένη από τη φτώχεια. Ζούσαν μεροδούλι μεροφάι σε μια καλύβα μπαλωμένη με φύλλα πλαστικού και ξερό χορτάρι στην υπερυψωμένη όχθη του ποταμού, πλάι στα χωράφια του μπαμπού, εκεί που η σκιά του χωριού δεν έφτανε καν. Ο πατέρας και η μητέρα, κι οι δυο σκουπιδιάρηδες, έξυναν τα σκατά από τα ξηρά αποχωρητήρια του χωριού με τα χέρια και μια πέτρα, τα φόρτωναν σε ψάθινα καλάθια στο κεφάλι τους και πήγαιναν να τα πετάξουν πιο μακριά. Κατουρούσαν κι έχεζαν στα χωράφια πριν χαράξει. Κατουρούσαν όταν έπεφτε η νύχτα. Καλλιεργούσαν άθλια λαχανικά στο βρομερό κανάλι απορροής. Έπιναν νερό από το γλυφό μακρινό πηγάδι για να μη μολύνουν την κοινή πη-

γή. Γνώριζαν τα όριά τους. Για να μην προσκαλέσουν τον ίδιο τους τον θάνατο.

Η μητέρα του Ατζέι, η Ρούπα, είναι πάλι έγκυος.

Η μεγαλύτερη αδελφή του, η Χέμα, φροντίζει την κατσίκα τους.

Αυτό είναι το Ανατολικό Ούταρ Πραντές. Χίλια εννιακόσια ενενήντα ένα.

Στον βορρά υψώνονται οι πρόποδες του Νεπάλ.

Το φεγγάρι διακρίνεται για πολύ μετά το ξημέρωμα.

Προτού πάρει ο Ατζέι την πρώτη του ανάσα τον πενθούσαν ήδη.

2

Είναι χίλια εννιακόσια ενενήντα ένα και η περιοχή βρίσκεται σε απελπιστική κατάσταση. Οι γαιοκτήμονες της ανώτερης κάστας και τα τσιράκια τους καλοπερνάνε. Το αγόρι πηγαίνει περπατώντας κάθε μέρα στο δημόσιο σχολείο, ένα παλιό, παρατημένο κέλυφος, μια ψεύτικη ελπίδα από τοιμέντο χωρίς πόρτες, με ξύλινα σαραβαλιασμένα παράθυρα, σπασμένα και γεμάτα τρύπες, δωμάτια πολύ μικρά για τόσα παιδιά, με μύτες που τρέχουν μύξες, μαλλιά λαδωμένα, ξεφτισμένες στολές που τις πλένουν παλεύοντας την παλίρροια της φθοράς. Ο δάσκαλος λείπει, πολλές φορές είναι μεθυσμένος, άλλοτε τα παρατάει, άλλοτε παίρνει τον κρατικό μισθό ενώ κάθεται σπίτι του. Ο Ατζέι είναι φτωχός, παραπάνω από φτωχός, αποκλεισμένος στο πίσω μέρος μαζί με τους άλλους Ντάλιτ –τους Βαλμίκι,

τους Πάσι και τους Κόρι-, τον αποφεύγουν, τον αγνοούν. Την ώρα του μεσημεριανού γεύματος τους αναγκάζουν να περιμένουν χωριστά, καθισμένοι στο χαλικόστρωτο έδαφος, ενώ τα παιδιά από τις κάστες κάθονται σταυροπόδι σε σειρές πάνω στην ξύλινη εξέδρα τρώγοντας το φαγητό τους μέσα σε φύλλα μπανάνας. Όταν τελειώνουν το γεύμα τους, είναι η σειρά των άθικτων, με μερίδα λειψή και νερωμένη. Μετά το φαγητό βάζουν τον Ατζέι να δουλέψει. Σκουπίζει το πάτωμα, καθαρίζει τα ξεραμένα κακά από τις γωνίες, σκουπίζει τα κακά της σαύρας από το περβάζι. Μια μέρα ένα ψόφιο σκυλί είναι πεσομένο δίπλα στον τοίχο της αυλής, τουμπανιασμένο, σαπισμένο και δαγκωμένο από τα φίδια. Τον βάζουν να δέσει ένα σκοινί στο πίσω του πόδι και να το σύρει μακριά.

Μέσα στην απογευματινή ζέστη περπατάει αρκετά χιλιόμετρα για να γυρίσει στο σπίτι και να βοηθήσει τη Χέμα με την κατσίκα. Περνάει μπροστά από τον ναό του Χανουμάν, μπροστά από τα αγόρια που παίζουν κρίκετ. Κρατάει μια απόσταση ασφαλείας. Τρία χρόνια πριν έκανε το λάθος να πιάσει την μπάλα που είχε ξεφύγει και να την πετάξει πίσω με όλη του τη δύναμη. Την μπάλα την απέφυγαν σαν να 'ταν λεπρός και τον Ατζέι τον κυνήγησαν μες στα χωράφια. Το 'σκασε πηδώντας πάνω από την τάφρο με τα λύματα. Του είπαν: Άγγιξε ξανά την μπάλα και θα σου κόψουμε χέρια και πόδια, θα τους βάλουμε φωτιά κι εσένα θα σε ρίξουμε στο πηγάδι.

Είναι χίλια εννιακόσια ενενήντα ένα κι ο πατέρας του έχει μπλέξει σε μπελάδες. Η κατσίκα τους λύθηκε απ' το σκοι-

νί της και μπήκε στο χωράφι ενός συγχωριανού να φάει το σπανάκι. Ο Ατζέι και η Χέμα τη μάζεψαν, αλλά ο ιδιοκτήτης του χωραφιού το μαθαίνει. Καταφθάνει το απόγευμα μαζί με τον αρχηγό του χωριού, τον Κουλντίπ Σινγκ. Ο Κουλντίπ Σινγκ φέρνει μαζί και μερικούς πρόθυμους μπράβους. Μπροστά τους, ο ιδιοκτήτης απαιτεί μια εξήγηση που καμία δεν πρόκειται να τον ικανοποιήσει, ενώ ο πατέρας του Ατζέι, πετοί και κόκαλο, εκλιπαρεί μια συγχώρηση που δεν πρόκειται να έρθει. Πρώτα ασχολούνται με την κατοίκα. Σαν από προαίσθημα, το ζώο φτύνει, ρουθουνίζει, σηκώνεται στα πίσω του πόδια και απειλεί με τα κέρατά του, έτσι οι μπράβοι οπισθοχωρούν. Θα τους σπρώξει στην άκρη ο Κουλντίπ Σινγκ και με το φριχτό του ρόπαλο θα της ρίξει ένα κοφτό χτύπημα στο κεφάλι. Το κρανίο ραγίζει, η κατοίκα παραπαίει στο κενό, τα πόδια της διπλώνουν – για μια στιγμή μοιάζει με νεογέννητο που προσπαθεί να περπατήσει. Ο Κουλντίπ Σινγκ βάζει το γόνατό του στο κεφάλι της και της κόβει με τη λεπίδα τον λαιμό. Ερεθισμένοι από το καυτό αίμα, οι μπράβοι κατευθύνονται προς τον πατέρα του Ατζέι. Τον πετάνε στο έδαφος, τον κρατάνε από τους ώμους και τα γόνατα, και ο ένας μετά τον άλλο τον χτυπάνε στις πατούσες με ραβδιά από μπαμπού και προχωράνε με ζήλο στους αστραγάλους, στις γάμπες, στα γόνατα, στ' αχαμνά του. Τον χτυπάνε άγρια στ' αχαμνά, στο στήθος, στα μπράτσα. Η γυναίκα και η κόρη του ουρλιάζουν, κλαίνε, τους εκλιπαρούν να σταματήσουν. Ο Ατζέι πάει να το βάλει στα πόδια, αλλά τον αδράχνει ο Κουλντίπ Σινγκ. Εκείνα τα σκληρά χέρια τον κρατάνε από τους ώμους. Η ανάσα από ταμπάκο και

αλκοόλ του φτάνει στη μύτη σαν πικρό άρωμα. Ο Ατζέι γυρνάει το κεφάλι, καρφώνει τα μάτια του στον ρόδινο ουρανό, αλλά ο Κουλντίπ Σινγκ του στρίβει το κεφάλι και τον αναγκάζει να βλέπει.

Ο πατέρας του ανεβάζει πυρετό, μες στο σούρουπο τα κόκαλά του φαντάζουν μπλάβα. Το πρωί, μες στην απελπισία της, η μητέρα του πάει στον ντόπιο τοκογλύφο, τον Ρατζντίπ Σινγκ, τον εκλιπαρεί να της δώσει αρκετά για να πάει τον άντρα της στο κρατικό νοσοκομείο που απέχει είκοσι χιλιόμετρα. Μετά από ταπεινωτικές διαπραγματεύσεις, ο Ρατζντίπ Σινγκ της δίνει 200 ρουπίες με 40 τοις εκατό τόκο.

Όταν η Ρούπα φτάνει στο νοσοκομείο, οι γιατροί αρνούνται να κάνουν εισαγωγή στον άντρα της αν δεν πληρώσει προκαταβολικά όλο το ποσό. Παίρνουν 150 ρουπίες κι έπειτα τον παρατάνε σ' ένα κρεβάτι χωρίς να τον φροντίσουν. Κατά τα μεσάνυχτα ξεγλιστράει από τούτον εδώ τον κόσμο. Εκείνη τον κουβαλάει πίσω μοναχή της, δεμένο σ' ένα ξύλινο καρότσι, και φτάνει σπίτι την αυγή. Της αρνούνται την πρόσβαση στον χώρο καύσης του χωριού, τον καίνε μόνοι τους με λάδια που μάζεψαν και φτηνά ξύλα σε μια πυρά κοντά στο σπίτι. Δεν έχουν αρκετά ξύλα για να ολοκληρώσουν τη δουλειά. Η μόχα είναι αφορητή. Σκάβουν έναν ρηχό τάφο κοντά στο δάσος και θάβουν εκεί τα καμένα απομεινάρια του.

Την επόμενη μέρα έρχονται οι άντρες του Ρατζντίπ Σινγκ για να υπενθυμίσουν στη μητέρα του Ατζέι αυτά που χρωστάει. Οι μπράβοι βάζουν στη μέση την αδελφή του Ατζέι, κάνουν χυδαία σχόλια, προτείνουν τι μπορεί να κάνει γι'

αυτούς. Ο Ατζέι παρακολουθεί σιωπηλός, κρυμμένος στο διπλανό χωράφι. Στο σκασμένο χώμα, κάτω απ' τα πόδια του υπάρχει μια κατσαρίδα. Σκεπάζει τ' αυτιά του για να μην ακούει τις κραυγές και λιώνει την κατσαρίδα με την πατούσα του. Και μετά το βάζει στα πόδια. Όταν γυρίζει δυο ώρες αργότερα, η αδελφή του κλαίει με λυγμούς σε μια γωνιά της καλύβας και η μητέρα του ανάβει φωτιά.

Δίγες ώρες αργότερα εμφανίζεται ο τεκεντάρ, ο ντόπιος εργολάβος. Δίνει τα συλλυπητήριά του και, γνωρίζοντας την επισφαλή κατάστασή τους, προτείνει να ξεπληρώσει το χρέος τους ο ίδιος. Μπορούν να τον εξοφλήσουν μ' έναν απλό και αξιοπρεπή τρόπο.

3

Τον Ατζέι δεν τον ρωτάνε. Το επόμενο πρωί πριν ξημερώσει τον φορτώνουν στο πίσω μέρος ενός Τέμπο που μεταφέρει οχτώ αγόρια που δεν τα έχει ξαναδεί. Είναι ένα παλιό όχημα με μια σαραβαλιασμένη καμπίνα κι ένα βρόμικο κλουβί τοποθετημένο στην καρότσα που έχει την οροφή του ανοιχτή στ' αστέρια ώστε το ανθρώπινο φορτίο να μπορεί να βλέπει αλλά να μην μπορεί να δραπετεύσει. Ο Ατζέι δεν έχει τίποτε άλλο εκτός από τα παλιά του ρούχα και μια λερωμένη κουβέρτα. Η μητέρα του κι η αδελφή του στέκονται και τον κοιτάνε από κάποια απόσταση κι έπειτα στρίβουν και φεύγουν. Το αυτοκίνητο περιμένει στον χωματόδρομο με τη μηχανή αναμμένη πλάι στο χαντάκι με τα λύματα. Έπειτα μπαίνει μέσα ο τεκεντάρ, μπαί-

νει κι ο βοηθός, και μες στο θαμπό μισοσκόταδο παίρνουν ένα μονοπάτι όλο λακκούβες με κατεύθυνση τον μαύρο ορίζοντα που διαπερνούν τ' αστέρια. Ο Ατζέι κάθεται μαρμαρωμένος ανάμεσα στα σκυθρωπά αγόρια που τρέμουν απ' το κρύο. Οι κουβέρτες δεν καταφέρνουν να τα κρατήσουν ζεστά. Κουβαριάζονται το ένα δίπλα στ' άλλο στην πλευρά του κλουβιού που ακουμπάει στην καμπίνα, κοιτάζοντας προς την ανατολή, βλέποντας τα σπίτια τους να χάνονται στο βάθος και περιμένοντας την αυγή.

Σταματάνε σε μια πολύβουη ντάμπα λίγο πριν απ' την ανατολή για να κατουρήσουν. Ένα αδιάφορο κυλινδρικό φως συγκεντρώνει γύρω του νυχτοπεταλούδες όλο λαχτάρα. Από το στόμα των φορτηγατζήδων που ξεκουράζονται βγαίνει αχνός. Οχήματα διασχίζουν τον αυτοκινητόδρομο. Τριγύρω απλώνονται παντού σταροχώραφα καλυμμένα με ομίχλη. Ο βοηθός, ένας κοκαλιάρης, σκουρόχρωμος, βλογιοκομμένος άντρας με στριφτό μουστάκι, μακρύ πρόσωπο και στενά μάτια, ανοίγει το πίσω μέρος του κλουβιού. Τους προειδοποιεί να μην το βάλουν στα πόδια καθώς τους οδηγεί στο χαντάκι για να κατουρήσουν, και για να είναι σίγουρος, στέκεται από πίσω τους παίζοντας στα χέρια του το μαχαίρι. Η ομίχλη γίνεται πιο πυκνή, ο ήλιος εμφανίζεται για λίγο σαν ένας χλωμός ασημένιος δίσκος κι έπειτα χάνεται. Κλειδωμένα πάλι πίσω στο φορτηγό, δίνουν στα αγόρια πιτάκια ρότι και τσάι, ενώ ο τεκεντάρ κι ο βοηθός κάθονται σ' ένα πλαστικό τραπέζι μπροστά και παραγγέλνουν *άλου παράτα*.

Αυτή είναι η στιγμή.

Ένα από τα κλειδωμένα αγόρια, με κοκαλιάρικο στήθος

και κατσαρά μαλλιά, ήσυχο μέχρι τότε, τινάζεται όρθιο, σκαρφαλώνει στο κλουβί και πηδάει έξω. Τρέχει πριν προλάβει να αντιδράσει οποιοσδήποτε, πηγαίνει προς το πίσω μέρος της ντάμπα, τα χέρια απλώνονται ενστικτωδώς να τον πιάσουν, αλλά το αγόρι ξεγλιστράει και πηδάει πάνω από σωρούς με σκουπίδια, έπειτα πάνω απ' το βρομερό χαντάκι και χάνεται στο χωράφι μες στην ομίχλη του. Ο βοηθός του τεκεντάρ τινάζεται γρήγορα όρθιος, η πλαστική καρέκλα του πέφτει προς τα πίσω κι αρχίζει το κυνήγι – προσπερνάει τις τουαλέτες, πηδάει κι αυτός το χαντάκι, βγάζει το μαχαίρι του. Έπειτα χάνονται και το αγόρι και ο άντρας. Οι φορτηγατζήδες, όλοι όσοι δουλεύουν στην ντάμπα, τα αγόρια, όλοι κοιτάνε ανυπόμονα προς την κατεύθυνση της απόδρασης, καρφώνοντας την γκρίζα έκταση με το βλέμμα, τεντώνοντας τ' αυτιά τους για να ακούσουν. Μόνο ο τεκεντάρ, άνθρωπος με μεγάλη πείρα, κάθεται ήρεμα ρουφώντας το τσάι του.

Περνάνε πέντε λεπτά χωρίς κανένα σημάδι.

Η συνηθισμένη ζωή συνεχίζεται.

Έπειτα ακούγεται μια τρομακτική κραυγή, ένα αποτρόπαιο ουρλιαχτό κάπου μέσα στην ομίχλη. Όλα τα αδέσποτα σκυλιά αρχίζουν να γαβγίζουν.

Όταν ο βοηθός γυρίζει λαχανιασμένος, μονάχος, το λευκό του πουκάμισο είναι πιτσιλισμένο με αίμα. Φτύνει στο πάτωμα και κάθεται χωρίς να πει λέξη.

Κανένας δεν τολμάει να τον κοιτάξει κατάματα.

Τελειώνει το τσάι του, τρώει την *παράτα* του.

Η στιγμή γράφεται με καυτό σίδερο στον εγκέφαλο του Ατζέι.

Στα χωράφια η ομίχλη σηκώνεται και ξεφτίζει.

Το ταξίδι με το αυτοκίνητο συνεχίζεται όλη τη μέρα, η κάψα του κρατάει αιχμάλωτο το σύμπαν όπου διασχίζουν τις μικρές πόλεις του με τους σκονισμένους σταθμούς για τα φορτηγά και τους πάγκους με τα λαχανικά. Μερικά αγόρια αρχίζουν να σαλεύουν σαν να ξυπνάνε από νάρκη, ψιθυρίζοντας αναμεταξύ τους, ενώ προσπαθούν να προστατευτούν από τη λάμψη του ήλιου, τη σκόνη και τον αέρα. Ο Ατζέι ρίχνει κλεφτές ματιές και δεν μιλάει με κανέναν. Προσπαθεί να θυμηθεί το πρόσωπο του πατέρα του, το πρόσωπο της αδελφής του, το πρόσωπο της μητέρας του. Προσπαθεί να θυμηθεί τον δρόμο για το σπίτι. Το απόγευμα ξυπνάει χωρίς να έχει συνειδητοποιήσει ότι είχε αποκοιμηθεί και βλέπει μια πόλη με φαρδιές λεωφόρους, μεγαλοπρεπή κτίρια και κήπους με πολύχρωμα ανθισμένα λουλούδια, έναν κόσμο που νομίζει ότι είναι σε όνειρο.

Όταν ξυπνάει πάλι, ο ήλιος κοντεύει να δύσει και διασχίζουν έναν στενό δρόμο που ανηφορίζει προς μια οροσειρά, με μια πλαγιά από χαλίκι στα δεξιά και κυματιστούς λόφους πίσω τους.

Κοιτάζει τα άλλα αγόρια στα μάτια και επιτέλους μιλάει.

«Πού είμαστε;» ρωτάει.

«Στο Παντζάμπ».

«Πού πάμε;»

Ένα αγόρι γνέφει προς τα πάνω. «Εκεί πάνω».

«Γιατί;»

Το αγόρι αποστρέφει το βλέμμα του.

«Για να δουλέψουμε» απαντάει ένα άλλο.

**Αυτή είναι η εποχή του κακού,
όπου τα χρήματα, η ηδονή
και η δύναμη είναι τα πάντα.
Η οικογένεια όμως που τα κατέχει
όλα αυτά μπορεί και να σκοτώσει.**

Νέο Δελχί, τρεις τα ξημερώματα. Ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα με πέντε νεκρούς. Το αυτοκίνητο που συντρίβεται ανήκει σε κάποιον πλούσιο. Αλλά κανένας πλούσιος δεν είναι εκεί, μόνο ένας σοκαρισμένος υπηρέτης που δεν μπορεί να εξηγήσει ποια παράξενη αλληλουχία γεγονότων τον οδήγησε εκεί. Ούτε μπορεί να προβλέψει τα δραματικά γεγονότα που θα ακολουθήσουν.

Μια επική, ιλιγγιώδης ιστορία που διαδραματίζεται στη σύγχρονη, γεμάτη αντιφάσεις Ινδία. Στη σκιά των απέραντων κτημάτων, των κοσμοπολίτικων πάρτι, των αδιάστατων επιχειρηματικών συμφωνιών και της άσκησης πολιτικής επιρροής με οποιοδήποτε κόστος, τρεις ζωές μπλέκονται επικίνδυνα: ο Ατζέι, ο Σάνι και η Νέντα, ο υπηρέτης, ο κληρονόμος και η δημοσιογράφος. Και πίσω από όλα η οικογένεια Ουαντία. Μέσα από περίπλοκες διαδρομές γεμάτες πόθο, ηδονή και απληστία, ναρκωτικά και αλκοόλ, βία και εκδίκηση, οι δεσμοί των τριών αυτών ανθρώπων θα αποτελέσουν τρόπο διαφυγής ή έναυσμα για περαιτέρω καταστροφή;

Ένα πολυσύνθετο μυθιστόρημα, μεταξύ θρίλερ και οικογενειακής σάγκα, μας μεταφέρει από τα φτωχά χωριά της ινδικής επαρχίας στην ένταση του πολύβουου Νέου Δελχί. Ένα σαρωτικό ανάγνωσμα, μια συναρπαστική ιστορία εξουσίας, αφοσίωσης, εκδίκησης και διαφθοράς.

ISBN: 978-618-03-3536-1

9 786180 335361

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83536

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book